

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling undet eet.

Ingen bad om ordet.

*Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling*  
vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag var:

*Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov nr. 117 af 15. marts 1947 om finansiering af boligbyggeri med særlig byggemåde.*

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 307).

Lovforslaget sættes til forhandling.

**Arbejds- og boligministeren (Kjærboel):** Jeg skal tillade mig til det høje tings velvillige behandling at anbefale forslag til lov om forlængelse af lov nr. 117 af 15. marts 1947 om finansiering af boligbyggeri med særlig byggemåde, således som forslaget er vedtaget af det andet høje ting.

Årsagen til lovens tilblivelse var dels den interesse, man på grund af betydelig mangel på en række bygningsmaterialer og på faglært arbejdskraft dengang havde i at støtte nye byggemetoder, der bød på besparelser i disse henseender, dels det forhold, at de fleste typer af huse med særlig byggemåde på grund af de vilkår, de er underkastet, ikke kan prioriteres på normal vis. Man indførte derfor ved 1947-loven eneprioritering med statslån, for at husene bedre kunne konkurrere med de sædvanlige typer.

Loven, som udløber den 31. marts 1950, kan ikke siges at have fundet stor anvendelse, da der til udgangen af 1949 kun er bevilget læn på ialt ca. 30 mill. kr. til opførelse af ca. 1300 lejligheder.

Grunden til, at der ikke har været større rift om systemhuslånene, er navnlig, at disse huse ikke nyder samme tillid hos de boligsøgende som almindelige huse, at systemhusene normalt ikke byder på større prismæssige fordele, og at kommunerne har vist en vis tilbageholdenhed med hensyn til at påtage sig de nødvendige garantiforpligtelser i henhold til loven. Når regeringen dog går ind for lovens forlængelse, er grunden den, at det må forekomme rimeligt, at nye former for byggeri, som ikke fra starten kan påregne at opnå en byggetilladelse, som muliggør normal belåning og dermed stats-

lån efter den almindelige byggestøttelov, fortsat får en chance for at slå igennem. Vi har også haft for øje, at der stedvis kan være behov for at støtte byggeri, som ikke beslaglægger så megen faglært arbejdskraft som almindeligt byggeri. Hertil kommer endvidere den omstændighed, at ret betydelige beløb, som er investeret i fabrikationen af nogle systemhustyper, måske vil gå tabt, hvis loven ikke forlænges. Regeringen har derfor ment at burde give systemhusene endnu nogen tid til at vise deres eksistensberettigelse og konkurrenceevne overfor det mere traditionelt prægede byggeri. Hele spørgsmålet vil så kunne tages op til overvejelse, når den almindelige byggestøttelov udløber i 1954.

Jeg skal med disse ord tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

**Chr. J. Hansen:** Årsagerne til denne lovs fremsættelse og gennemførelse i sin tid var jo, som allerede nævnt af den højtærede arbejds- og boligminister, dels den store bolignød, dels den da eksisterende materialemangel. Det var ganske naturligt, at man i en sådan situation måtte prøve alle muligheder for at afhjælpe den bolignød, som var en katastrofe for mange mennesker.

Vi har jo herhjemme gennemgående været af den opfattelse, at når der skulle opføres huse til beboelse, skulle det være stenhuse; men under den eksisterende bolignød og materialemangel var der adskillige virksomheder og håndværkere, der forsøgte med andre materialer. Samfundet var også stærkt interesseret i, at alle muligheder blev udnyttet for at skaffe de flest mulige boliger.

Hvad angår de særlige byggematerialer, blev det dengang fremhævet, at for det første var de betydeligt billigere, og for det andet kunne de pågældende huse opføres langt hurtigere end stenhusene, og begge dele var af stor betydning for de boligsøgende, der tænkte på at få eget hjem. Men det er jo ikke tilstrækkeligt, at der bygges, der skal også finansieres, og da belåningen af sådanne ejendomme som regel lå udenfor, hvad kredit- og hypotekforeningerne i almindelighed interesserede sig for, og da de lån, der blev ydet i visse tilfælde var forholdsvis små og havde for kort amortisationstid, måtte der ganske naturligt søges andre udveje for at få finansieret dette byggeri. Det blev altså staten, der skulle gennemføre denne finansiering i forbindelse med byggherren selv uden kredit- og hypotekforeningernes medvirken.